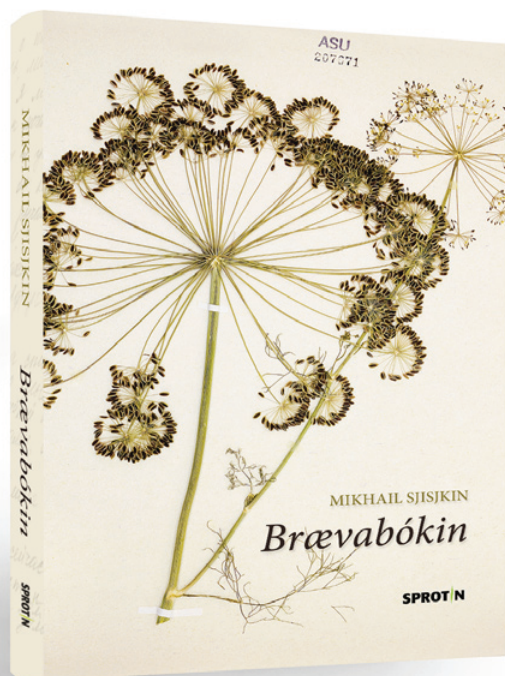

Viðgitin russiskur høvundur

Tað er sjaldan, at heilt víða gitnir høvundar vitja Føroyar, men í næstu viku verður ein av teimum mest umrøddu russisku høvundunum í lètuni - Mikhail Sjisjkin - í Havn.

Høvið er, at bók hansara *Brævabókin*, ið er farin um allan heim, kemur út á føroyskum í næstu viku. Høvundurin helt tað vera so sjáldsamt, at verkið kemur út á okkara máli, at hann tekur sær triggjar dagar millum framløgur, viðtal, fyrilestrar og skeið í Berlin, London, Moskva, Tokyo og New York at koma til Føroyar. Av norðurlandskum málum er bókin komin á norskum, svenskum og finskum. Johnny Thomsen hevur týtt og SPROTIN gevur út.

Jonhard Mikkelsen

Bókin er ein brævaskaldsøga

Í 18. øld hevði brævaskaldsøgan sína blómutíð, tí hon læt tann móguleikan upp, at tú kundi vera intimur, loyndarfullur og at siga frá kenslum, ið folk annars ikki tosaðu hart um, men sum til bar at skriva um í brævi til sína kærue ella til ein vin. Brævahøvundurin fekk samstundis gyklað fram, at hetta kundi vera veruligt og satt, og tað gav honum ein motor sum dró søguna frameftir, tí hvat

mundi hin svara? Kenslur og tankar avdúkaðar í einum brævi, og forvitni eftir at vita, hvat hin mundi fara at svara.

Hví skrivar Mikhail Sjisjkin so brøv? Einum nýttíðarligum høvundi tørvar einki serligt høvi at skriva um tað intima, ei heldur at fáa tekstin at taka seg út sum eitt savn av ektaðum skjølum. Spurningurin verður uppaftur løgnari, tí at høvundurin sløkkir frásøgumotorin. Har, ið siðbundna brævaskaldsøgan á sín hátt er ein samrøða ímillum tvey, ið skriva, byrgir Sjisjkin fyrri brævafløyminum. Brøvini koma ikki fram. Guð viti, um tey vera

send – fram koma tey ikki. Og fólkini halda fram at skriva. Tann siðbundna samrøðan er – skilja vit seinni – ein keta av einarøðum.

Soleiðis liggur landið: Volodja ger hertænastu. Hann eri í kríggi. Sasja situr heima við hús og bíðar, og henni leingist. Og tey skriva hvør øðrum brøv. Hvør øðrum? Tað er spurningurin. Brøvini fáa ein heilt serligan dām, tá ið Sasja eftir at hava skrivað í mong ár, sigur:

Eg havi ikki sagt tær tað mest umráðandi – eg skal hava smá.

Nú skrivaði eg hesi orðini – eg skal hava smá, - og eg havi hug at

skriva tey eina ferð afturat.

Eg skal hava smá.

Eg síggi alla tíðina fyri mær, hvussu barnið sær út. Sum eitt graskarfræ til støddar. Sum ein oyralippa. Sum ein fingurbolli. Sum ein samanrukkaður sokkur. Níggju sentimetrar, fimm og fjøruti gramm. Í einari bók havi eg hugt gjølla at einum fotografi, ryggurin sæst longu væl, tað ber enntá til at telja geislarnar.

At konufólk, sum er við barn, savnar hugin um tað, ið hendir innan fyrri nalvan, er ikki so løgið, men at orða seg soleiðis í bræv til unnustan,

sum er á hermótinum, og sum ikki kann vera faðir at barninum, vekur undran. Tá ið so Volodja byrjar sitt næsta bræv soleiðis, er vantandi samskiptið ein týðuligur veruleiki:

Sasjenka mín!

Sum tað gjørdist fjálgt og gott, tá eg skrivaði navnið á tær í fyrstu reglu – Sasjenka!

Hvussu hevur tú tað har? Hvussu stendur til? Hugi alla tíðina um teg, og eg eri so glaður um at vita, at tú eisini í tínum tankum alla tíðina ert saman við mær!

Eg veit, at tú hugsar um meg, og tú stúrir. Men ikki skalt tú stúra,